

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. 20.499/2010/11. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Czakó-Háger-Kálmán-Kozslik-Turnyánszki Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Czakó Károly ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Halászi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Halászi György ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r., a Dr. Kiss Mónika ügygondnok ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) II. r. és a Magyar Államkincstár (1054 Budapest, Hold u. 4. szám) által képviselt Magyar Állam III. r. alperesek ellen élettársi közös vagyon megosztása és járulékai iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2010. május 3. napján kelt, 23.P.22.981/2007/73. számú kijavított ítélete ellen a felperes részéről 74., és az I. r. alperes részéről 75. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2011. június 7. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. r. alperes által fizetendő marasztalási összeget 2 262 636 (Kettőmillió-kettőszázhatvankettőezer-hatszázharminchat) Ft-ra felemeli, mellőzi a felperesnek az I. r. alperes javára részperkötség fizetésére kötelezését, a felperes által az államnak fizetendő illeték összegét 216 400 (Kettőszáztizenhatezer-négyszáz) Ft-ra, a szakértői díj összegét 18 300 (Tizennyolcezer-háromszáz) Ft-ra leszállítja, valamint mellőzi az állam terhén maradó illetékre és szakértői díjra vonatkozó megállapítást; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra - az abban foglalt időben és módon - fizessen meg 135 400 (Egyszázharmincezer-négyszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 62 500 (Hatvankettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes és az elvált családi állapotú I. r. alperes 1989. novemberében létesítettek élettársi kapcsolatot. A felperes az I. r. alperes albérletébe költözött, amelyben az I. r. alperes az 1981-ben született N.L. és az 1982-ben született N.G. nevű gyermekeit nevelte. A II. r. alperes az I. r. alperes édesapja. Az I. r. alperes az 1992-ben elhunyt édesanyja után testvérével együtt megörökölte az hrsz-ú ingatlan 1/2 illetőségét - egymás között egyenlő arányban - a II. r. alperes özvegyi jogával terhelten.

Az 1997-ben létrejött tulajdonközösség megszüntetése iránti szerződéssel az I. r. alperes a testvérétől megszerezte az édesanyja utáni örökrészt, a perbeli ingatlan további 1/4 részét, majd a tulajdonközösséget az ingatlanra vonatkozóan megszüntették. Ennek eredményeként alakult ki az ...-i belterületi hrsz-ú ingatlan, amelynek egyedüli tulajdonosa az I. r. alperes lett, a II. r. alperes özvegyi jogával terhelten.

A felperes és az I. r. alperes 1988-ban erre a 462 m² területű építési telekre kezdték el a családi házuk építését, amely jelenleg az ... szám alatti telken található. Annak jelenlegi kizárólagos használója az I. r. alperes, valamint a felperessel fennállt élettársi kapcsolatból származó 1992. augusztus 21-én született gyermekük.

Az építési telek kialakítását követően a felek az I. r. alperes korábbi házasságából született két gyermekére, illetve a közös gyermekükre, azaz három gyermekre szociálpolitikai kedvezményt igényeltek 2 200 000 Ft összegben, amelynek felhasználásával kezdték meg a családi házuk építését. Ebből az építési vállalkozó szerkezetkész állapotig végezte el a munkálatokat. Elkészítette az alapot, a lábazatot, az aljzatot, a falakat, a tetőt, illetve a belső vakolást. A felek a közös gazdálkodásuk eredményeként vásárolták meg a ház befejezéséhez szükséges építőanyagot, nyílászárókat, szerelvényt és burkolóanyagot, és az ismeretségi körükön belül felkutatott szakemberek, illetőleg hozzáértő és szakképzettséggel nem rendelkező ismerősök végezték el a befejező munkákat. Az ingatlan forgalmi értéke 10 800 000 Ft, amelyből az építési telek értéke 2 000 000 Ft.

A peres felek az együttélés ideje alatt ingóságokat is szereztek, az I. r. alperesnél maradt bútoroknak az értéke 218 000 Ft. A felperes és az I. r. alperes közös tulajdonát képezte - az életközösségük megszakadásakor - egy Citroen VX típusú személygépkocsi, amelynek az értékét az I. r. alperes 175 000 Ft-ban jelölte meg. Ezt a vagyontárgyat a felperes 2006. decemberében eladta.

A felperes a kereseti kérelmében az I. r. alperessel fennállt életközösség tartamát 1989. és 2006. közötti időtartamban megjelölve azt kérte, hogy a bíróság az együttélésük alatt az I. r. alperes különvagyonát képező ingatlanon kivitelezett felülepítmény és a megszerzett ingóságok vonatkozásában kötelezze az I. r. alperest 5 870 000 Ft megtérítésére. Jogcímként élettársi közös vagyon megosztását jelölte meg, és a felek között a szerzési arányt egyenlőre tette. Az ingatlan-nyilvántartás szerint az I. r. alperes tulajdonában álló ...-i hrsz. alatti ingatlan forgalmi értékét 12 000 000 Ft-ban, a telek értékét 800 000 Ft-ban, így a létrehozott felépítmény értékét 11 200 000 Ft-ban jelölte meg. Ennek a fele összegére 5 600 000 Ft-ra, illetve az általa 540 000 Ft-ban megjelölt I. r. alperesnél található ingóságok (bútorok) fele értékére, 270 000 Ft-ra tartott igényt.

A II-III. r. alperesekkel szemben a kereseti kérelme teljesítésének tűrését kérte.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte, mert álláspontja szerint - a csatolt okiratok alapján - a szociálpolitikai támogatást a három gyerekre tekintettel személy szerint ő kapta. Az élettársi közös vagyoni szerzési arányt saját részére kedvezőbben, 2/3-1/3 részben kérte megállapítani.

Az I. r. alperes részben vitatta a felperes által megjelölt ingóságok közös vagyoni jellegét és értékét, valamint a vagyonleltárt kiegészítette 11. tétel alatt a 175 000 Ft értékű Citroen VX típusú személygépkocsival, amelyet előadása szerint a felperes értékesített és a vételárat felhasználta.

A II. r. alperes a tárgyalásokon nem jelent meg, a részére kirendelt ügygondnok a kereset elutasítását kérte.

A III. r. alperes ellenkérelmében elsődlegesen hivatkozott arra, hogy a perbenállása szükségtelen, figyelembe véve, hogy a szociálpolitikai támogatás kapcsán történt építkezésnél a használatbavételi engedély jogerőre emelkedésétől számított 5 év eltelt. Érdemi ellenkérelmében azonban a kereseti kérelem teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása után meghozott ítéletében az I. r. alperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 30 napon belül 1 688 500 Ft-ot, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Rendelkezett az I. r. alperes és a II. r. alperes ügygondnoka javára felperes által fizetendő perköltség viseléséről, illetve a felperest pervesztességének megfelelően kötelezte a feljegyzett kereseti illeték, illetve az állam által előlegezett szakértői díj megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a peres felek 1989-től 2006 augusztusáig éltek élettársi kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság a szerzésben való közreműködésük arányát 50-50 %-os mértékűnek állapította meg, figyelemmel a csatolt okiratokra és a peres felek által előterjesztett indítványok alapján fogatosított bizonyításra.

A felülepítmény kivitelezésében is 50-50 %-os közreműködési arányt állapított meg, ugyanis egyik fél sem tudta bizonyítani, hogy nagyobb részt vállalt volna a munkálatok finanszírozásában és elvégzésében. Az pedig nem volt vitás (a felperes maga is elismerte), hogy a perbeli ingatlan telke az I. r. alperes különvagyonát képezte.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felek - az építési vállalkozó részére átadott 2 200 000 Ft kedvezmény összegén túlmenően - közösen végeztek el olyan munkálatokat, amelyek 600 000 Ft értéknövekedést jelentettek, így módon a szociálpolitikai kedvezmény árából történt beruházás arányos része (a felülepítmény 8 800 000 Ft-os jelenlegi értékéből számítva) 8 200 000 Ft.

A 2 200 000 Ft szociálpolitikai kedvezményből létrehozott felülepítményi részt az elsőfokú bíróság akként számolta el, hogy - az I. r. alperes korábbi házasságából származó és a felek közös gyermekét figyelembe véve - annak 2/3 részét az I. r. alperes javára vette figyelembe, míg a felperes és az I. r. alperes javára a további 1/3 részét fele-fele arányban. Ezért a felperest a felülepítmény 1/6 arányának megfelelő összeg (8 200 000 Ft-ból 1 366 667 Ft) illeti meg, és igényt tarthat a 600 000 Ft közös pénzből végzett beruházás fele összegére, 300 000 Ft-ra is, összesen 1 667 000 Ft-ra.

A felperes által megjelölt ingóságokkal (bútorokkal) összefüggésben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy azok közös vagyonnak minősülnek és értékük - a szakvéleménnyel egyezően - 218 000 Ft. Míg a szintén közös vagyont képező Citroen típusú személygépkocsinak az értékét 175 000 Ft-ban állapította meg, mert bár a felperes

állította, hogy az édesanyjától kapott 100 000 Ft-ért és egy tönkrement Trabant gépkocsija eladási árából vette, azonban a különvagyoni igényét nem bizonyította. Mindösszesen tehát 393 000 Ft értékben állapította meg az ingóságok összértékét, amelynek figyelembevételével az I. r. alperes 21 500 Ft-tal többet kapott a részére jutó összegnél, ezért köteles az ingatlanból járó 1 667 000 Ft mellett a 21 500 Ft-ot is a felperes részére megfizetni. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság 1 688 500 Ft tekintetében találta alaposnak a kereseti kérelmet, ezt meghaladóan elutasította.

A II-III. r. alperesekkel szemben is elutasította a keresetet, mert - az ítéletének indokolása szerint - velük szemben nem volt olyan kereseti kérelem előterjesztve, amely miatt perben kellett volna állniuk.

A peres felek pervesztességi-pernyertességi arányának megfelelően határozott a perköltségviselésről, bele értve az államnak járó illetéket és az állam által előlegezett szakértői költséget is, figyelembe véve, hogy az I. r. alperes az eljárás során teljes személyes költségmentesség kedvezményben részesült.

Az ítélet ellen a felperes és az I. r. alperes terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes a fellebbezésében a sérelmezett határozat megváltoztatását, és az I. r. alperest terhelő megváltási árának az ingatlan vonatkozásában 4 400 000 Ft-ra történő felemelését, illetve az ingóságok tekintetében a Citroen VX személygépkocsi 175 000 Ft eladási árának a vagyonleltárból való mellőzésével az ingóságok fele értékének, azaz 109 000 Ft-nak, összesen 4 509 000 Ft-nak a megtérítésére kérte kötelezni az I. r. alperest. A megváltozott pernyertességi-pervesztességi arányoknak megfelelően kérte módosítani az ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését is.

Arra hivatkozott, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2 200 000 Ft összegű szociálpolitikai támogatást a felek között nem fele-fele arányban számolta el.

Álláspontja szerint közös háztartásban éltek az I. r. alperes korábbi kapcsolatából származott gyermekeivel, vagyis a gyermekeket ő is eltartotta, ezért indokolt részére a kedvezmény fele összegére eső értéknövekménynek (4 400 000 Ft-nak) az elszámolása. (Megjegyezte, hogy az ingóságok elszámolásánál is ezt az elvet alkalmazta az elsőfokú bíróság.) Észrevételezte azt is, hogy a szociálpolitikai kedvezmény tekintetében az elsőfokú bíróság egyébként sem következetesen alkalmazta a jogszabályi előírásokat, mert a három gyermekre nem azonos mértékű kedvezmény járt, ugyanis a harmadik gyermek után járó összeg 1 200 000 Ft volt. Ezért a kedvezmény ennek alapján történő elszámolásával is közel a felülepítmény értékének fele része illetné meg őt.

A személygépkocsival összefüggésben állította, hogy azt együtt értékesítették 20 000 Ft-ért, mert „sem műszaki vizsgálja, sem rendszáma, sem zöldkönyve nem volt” és a megkapott vételár felét az I. r. alperesnek átadta. Ezért álláspontja szerint a személygépkocsi nem része a vagyonleltárnak, így az I. r. alperes köteles a nála lévő 218 000 Ft értékű ingóság fele összegű értékkülönbségének a megtérítésére.

Kifogásolta, hogy az ítélet indokolásának 5. oldalán a telekár elírásra került, azt azonban az elsőfokú bíróság - a kérelmének megfelelően - a 75. sorszámú kijavító végzésével ki is javította.

Az I. r. alperes a fellebbezésében a sérelmezett határozat megváltoztatását elsődlegesen akként kérte, hogy az ... szám alatti ingatlannal kapcsolatos elszámolásra vonatkozó

részben a felperes keresetét utasítsa el. Amennyiben e fellebbezési kérelmének nem adna helyt a másodfokú bíróság, úgy azt kérte, hogy a II. r. alperes özvegyi jogának értékét felperes jutójának a kiszámításánál vegye figyelembe és ennek megfelelően rendelkezzen a perköltségviselésről.

Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Arra hivatkozott, hogy az általa igénybevett lakásvásárlási kedvezmény (köznyelven „szociálpolitikai támogatás”) nem értékelhető közös szerzeményeként, ellentétben az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sem jelölt meg olyan jogszabályi hivatkozást, amelyből egyértelműen megállapítható lenne annak a közös vagyoni jellege.

Hangsúlyozta, hogy a 106/1988. (XII.26.) MT. rendelet szövegezése folyamatosan támogatóról, illetve adósról szól, és több támogatóról kizárólag a házaspár részére nyújtott támogatás esetében rendelkezik. A kedvezményre vonatkozó döntés őt nevesíti támogatóként, illetve építettként is csak ő került megjelölésre a használatbavételi engedélyen. Mindezek helyes értelmezésével - álláspontja szerint - a felperes, mint élettárs nem részesült támogatásban. Állítása szerint a jogszabály megfogalmazása egyértelművé teszi, hogy a jogalkotó a gyermekek részére kívánt megfelelő lakhatási körülményeket biztosítani, tehát ez az összeg nem a szülők vagyongyarapítását szolgálja. Állította, hogy az élettársi közösség hiányában is ugyanazon támogatást kapta volna meg, ugyanis a jogszabály a házastársak esetében sem követeli meg a szülők együttélését. Ezért a kérelme pozitív elbírálásával a támogatás jogosultja a gyermekek okán kizárólag ő lett, aki egyébként is tartja a még kiskorú harmadik gyermeket.

Megítélése szerint a lakásvásárlási kedvezményből épített felülepítmény jelenlegi forgalmi értéke a megosztás alapjául azért sem szolgálhat, mert a kedvezményt és az abból realizált értéknövekedést annak a félnek juttatná az elsőfokú bíróság, akivel a gyermek nem él együtt, vagyis az állami támogatás nem a címzett érdekében jelenne meg. Mindezekre tekintettel az ingatlan megosztása a peres felek között semmilyen arányban nem engedhető meg.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a II. r. alperes ingatlant terhelő özvegyi jogát, holott az csökkentené fizetési kötelezettséget.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését részben alaposnak, az I. r. alperes fellebbezését alaptalannak találta az alábbiak szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást - a fellebbezéssel érintett lakásépítési kedvezménnyel összefüggésben - részben tévesen állapította meg, ez okból részben téves elszámolásra jutott, míg a Citroen VX típusú személygépkocsi vonatkozásában a felek a másodfokú eljárásban a gépjármű értékesítési árát egyezően 20 000 Ft-ban állapították meg, amely miatt módosult a közös vagyoni ingóságok értéke és annak megosztása is.

I. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy az I. r. alperes gyerekenként egyenlő összegű lakásépítési kedvezményben részesült, ugyanakkor helytállóan csupán a harmadik gyerek után járó kedvezményt vette közös vagyónként figyelembe.

A peres felek - egyező előadásuk szerint - 1998-ban kezdtek az ... szám alatti ingatlan felülepítményének építéséhez. A telek ingatlan az I. r. alperes különvagyonára volt, melyet a II. r. alperes özvegyi joga terhelt.

A peres felek közös háztartásban nevelték az I. r. alperesnek az 1981-ben született N.L. és az 1982-ben született N.G. nevű gyermekeit, valamint az élettársi kapcsolatukból 1992. augusztus 21. napján született Zs.A. nevű gyermeküket.

Az I. r. alperes 1997-ben lakásépítési kedvezményben részesült, melynek összege - helyesen - a hatályos, a lakáscélú támogatásokról szóló 106/1988. (XII.26.) MT. rendelet (továbbiakban: rendelet) 2. § (4) bekezdése szerint gyermekenként 200 000 Ft volt, mely alól kivételt képeztek az építkezővel együtt költöző, a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában meglévő második és harmadik gyerekek, akik után a kedvezmény összege gyermekenként 1 000 000 Ft volt.

A hivatkozott rendelet 2. § (8) bekezdése szerint a lakásépítési kedvezmény szempontjából gyermek az építtető (vásárló) vérszerinti, örökbefogadott, vagy gyámsága alatt álló gyermeke, valamint az intézeti vagy állami nevelt gyermek, aki a gyermek és ifjúságvédő intézettel kötött megállapodás alapján legalább egy éve él az építtetővel (vásárlóval), mint nevelőszülővel, és ő vállalja, hogy az elhelyezés 3 éven belüli megszűnése esetén a kedvezményt visszafizeti, ha másik gyermek gondozására megállapodást nem köt.

A lakásépítési kedvezmény a rendelet 2. § (1) bekezdése szerint az építtetőt az általa eltartott, vele közös háztartásban élő gyerekek után illette meg az építési költség megfizetéséhez vissza nem térítendő támogatás formájában.

A rendelet 2. § (7) bekezdése kimondta azt is, hogy a kedvezményt a gyerekek után csak egy alkalommal lehet igénybe venni.

Az idézett rendelkezések szerint a lakásépítési kedvezmény igénybevételére mindkét fél jogosult lett volna, más kérdés, hogy az I. r. alperes három gyerek után, míg a felperes csupán egy gyermek után.

Az I. r. alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az állami támogatás célja az volt, hogy a gyerekek megfelelő lakhatási körülményeinek kialakítását támogassa, a gyerekek életminőségének, élethelyzetének javítása érdekében. A támogatás kizárólag a gyermekek érdekében felhasználható pénzügyi eszköz, mely támogatás címzettje főszabály szerint a támogatott fél.

A perbeli esetben a felek a lakásépítési kedvezmény felhasználásával építették a perbeli felülepítményt, mely kedvezményből készült beruházás forgalmi értékvetülete 8 200 000 Ft, míg a közös vagyoni egyéb beruházások forgalmi értékvetülete 600 000 Ft volt.

Az elsőfokú bíróság - felek által sem vitatott - megállapítása szerint az építkezéskor, így a kedvezmény igénybevételekor is a felek élettársak voltak, a szerzési arányuk pedig egyenlő volt.

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdése szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont. A bírói gyakorlat egységes annak megállapításában, hogy mindkét élettárs vagyonszerzése kihat a másikra, azaz függetlenül attól, hogy az élettársak és a harmadik személyek közötti külső jogviszonyban együttes vagy külön-külön szerzőként szerepelnek, az élettársak az egymás közötti, belső jogviszonyukban az akarategységüknél fogva együttes szerzőknek minősülnek, vagyis a harmadik személlyel kötött szerződés tartalmától és az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől függetlenül közös tulajdonosai annak, amit együttélésük alatt közös gazdálkodásuk eredményeként szereztek.

Ez az adott esetben azzal a jogkövetkezmennyel jár, hogy bár a lakásépítési kedvezmény tárgyában kötött szerződés alanya csupán az I. r. alperes volt, annak jogosultjának tekintendő a felperes is, függetlenül attól, hogy ő a támogatási jogviszonyban szerződő félként szerepel, avagy sem.

Más kérdés, hogy ez a közös szerzés nem eredményezheti annak az ingyenes támogatásnak a felperes javára történő elszámolását, amelynek kedvezményezettje csupán az I. r. alperes volt. A felperes ugyan háztartásában biztosította az I. r. alperes gyerekeinek tartását és a felek együttesen biztosították a gyerekek lakhatását is, de a felperest - házassági kötelék hiányában - nem terhelte jogi kötelezettség a gyermekek tartására, és ez okból a tényleges tartás alapján - méltányosságból - nem alapíthat jogot a kedvezményre. A közös gyermek után azonban az I. r. alperes korábbi gyermekei figyelembevételével magasabb összegű kedvezményre volt jogosult, amely, ha úgy tetszik, bennfoglalja a felperesnek az élettársa korábbi házasságából származó gyermekek tartásával összefüggésben teljesített szolgáltatását, mintegy méltányosan kompenzálva azt. Annak pedig nincs relevanciája az elszámolás szempontjából, hogy az I. r. alperes élettársi kapcsolat hiányában egyedül is jogosult lett volna a teljes kedvezményre, mivel az élettársi kapcsolat szerződéskötés kori fennállása a felek által nem volt vitatott.

Alaptalanul hivatkozott az I. r. alperes arra, hogy a lakásvásárlási kedvezmény nem a szülők közös tulajdonába tartozó vagyonelem, hanem azt annak a javára kell elszámolni, akivel a jövőben a gyermek közös háztartásban él. Ez az érvelés azért nem állja meg a helyét, mert a tulajdonszerzés a vétel, illetve az építkezés időpontjához kötődik, ezért jövőbeni esemény a tulajdonszerzés szempontjából nem értékelhető.

Az I. r. alperes alaptalanul kifogásolta a II. r. alperes özvegyi jogának, mint értékcsökkentő tényezőnek a figyelembevételét. A II. r. alperes özvegyi joga (a szerzőskori állapot szerint) a telekingatlant terhelte, mely teljes egészében az I. r. alperes különvagyónaként nyert elszámolást, ezért annak értékcsökkentő hatása csak az I. r. alperes különvagyont érinti, a perbeli elszámolásra kihatása nem volt.

Mindezek alapján korrekcióra szorul az elsőfokú bíróság elszámolása:

A felülepítmény forgalmi értéke 8 800 000 Ft, melyből a harmadik gyermek után járó szociálpolitikai kedvezményből megvalósult beruházás növekménye - a harmadik gyerek után járó 1 000 000 Ft figyelembevételével arányosítva azt a 2 200 000 Ft-ból megvalósult 8 200 000 Ft-os értéknövekményhez - 3 727 272 Ft. Ehhez hozzá kell adni a 600 000 Ft értéknövekményű közös vagyoni beruházásokat, amely közös vagyonként 4 327 272 Ft-ot jelent, amelynek alapján a felek szerzésben való közreműködésének arányára tekintettel a felperest megillető összeg 2 163 636 Ft.

II. Az ingóságok tekintetében az elsőfokú bíróság által megállapított 393 000 Ft összegű közös vagyon a Citroen személygépkocsi tekintetében - a felek közös előadása alapján - módosul, az elsőfokú ítéletben megjelölt 175 000 Ft helyett 20 000 Ft összegre. Ezért a felperes és az I. r. alperes közös vagyoni ingó tulajdona 238 000 Ft, annak a fele 119 000 Ft, és abból 20 000 Ft a felperes terhén számolandó el arra figyelemmel, hogy a felperes nem tudta azt bizonyítani, hogy a személygépkocsinak az életközösségük megszakadását követő eladása után az I. r. alperes részére annak fele vételárát megfizette. Ezért 99 000

Ft az az összeg, ami még ingóérték kiegyenlítés címén jár a felperesnek, így mindösszesen - a 2 163 636 Ft-tal együtt - 2 262 636 Ft illeti meg a felperest.

Az ítélet tábla a fentiekben kifejtettek tekintetével a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján az ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatta és az I. r. alperes marasztalását 2 262 636 Ft-ra felemelte.

Arra tekintettel, hogy a tulajdonközösség megszüntetése mindkét félnek érdekében áll, illetve megváltoztak a pervesztességi-pernyertességi arányok az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján mellőzte a felperesnek az I. r. alperes javára részperkölség fizetésére kötelezését és az elsőfokú ítélethez képest megváltozott pernyertességi-pervesztességi arányoknak megfelelően szállította le - részbeni pernyertességére tekintettel - a felperest terhelő államnak járó illetéknek, illetve szakértői díjnak az összegét.

A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 15. § (1) bekezdése szerint a meg nem fizetett illetéknek, valamint az állam által előlegezett költségnek a megtérítésére a felet e rendelet szerint kötelezi a bíróság az eljárást befejező, illetőleg a perköltség viseléséről döntő határozatában.

A (3) bekezdés szerint a bíróság a határozatában a megtérítendő illetéket, és az állam által előlegezett költséget összegszerűen megjelöli, és felhívja az adóst, hogy az illetéket az állam javára fizesse be. A fenti rendelkezésekből következik, hogy az állam terhén maradó illetékről és szakértői díjról az ítélet rendelkező részében (az eljárást befejező határozatban) nem kell rendelkezni, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéletből mellőzte az erre vonatkozó megállapítást.

A felperes a másodfokú eljárásban részben pernyertes lett, ezért az ítélet tábla a pervesztessége arányában kötelezte őt a Kmr. 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) és (3) bekezdései alapján a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéknek a megtérítésére.

A teljes személyes költségmentességben részesült I. r. alperes pervesztességére eső államnak járó illetéket és szakértői díjat pedig - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helytállóan megállapította - a Kmr. 14.§-a alapján az állam viseli.

Az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, illetve részben pervesztes lett az I. r. alperes a felperes fellebbezése kapcsán is, ezért kötelezte az ítélet tábla őt a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján a felperes javára a jogi képviselőével felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltség megfizetésére, amelynek az összegét a Pp. 79. § (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a.) pontja, (5)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdésének figyelembevételével.

Debrecen, 2011. június hó 07. napján

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk előadó bíró, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelél:

Kiadó